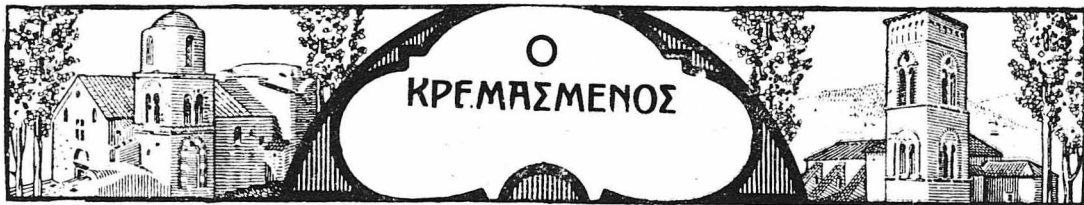

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

— Τ' όνομά μου αυτό τό άγνοεί, πάτερ μου.
 — Έξοχι τοϋλάχιστον πός ή Λευκή σάς γνωρίζει;
 — Πός θέλετε νά τό ξέρη;
 — Ποιόν καλά! Ποιόν θοράα! Όλα πηγαίνουν θαυμάσια...
 — Τι έννοείτε, πάτερ μου;
 — Έννοώ τέκνον μου, ότι... ότι ήρθεζ πάνω στην θορα. Ναι, μά τον άγιο Βιλλιβρόδ, πάνω στην θορα! Τίποτε δέν έχει γίνει άκόμα. Κι' έτσι θα μπορούσαμε νά εμπλοδίσουμε νά γίνη έξείνιο... έξείνιο που δέν πρέπει νά γίνη.
 — Δέν σάς έννοω, πάτερ μου. Τι έλροζέιτο λοιπόν νά γίνη;
 — Ό γάμος, παιδί μου, ό γάμος.
 Ό Ρογήρος άφρίσσει.
 — Για ποιόν γάμο μιλάτε; ρώτησε μέ τρεμάμενη φωνή τον Μαθουρίνο.

Ό Μαθουρίνος έξωσε τ' αυτά του διατάζοντας ν' έλπειτα έτσι:
 — Ναι... ναι... Καλύτερα έτσι... Είσαί άγνητος καί πρέπει νά μη σού κινήσω τίποτα. Έίδες έξείνιο τό πρόσωπο που πέφασε πρό όλοζω καί νύ χωρήσσει;
 — Μιλάτε για τον πρην γραμματέα του Κοντοστατίου;
 — Αφριδός.
 — Αιστόν;
 — Ναι, λοιπόν, ό ποταμός αυτός κήριος έχει προσφέρει φανερτα, σπουδαίς ίπηρεσίες στον Κοντοστατίου, όταν ζήσσει. Κι' ό Κοντοστατίου για νά τον πληρώσει για τίς ίπηρεσίες του αυτές, άσπηση στον γιό του, τον δούδα Έσρίζο, όταν πέθανε, νά κήρη τον γραμματέα του εν' άγνη, ίπότη. Ό δούξ έπάζωνσε τον πατέρα του, καί κατόρθωσε νά πάρη από τον βασιλέα ένα δίπλωμα ενγενείας για τον κήριο αυτό. Τορα όμως ό πρην γραμματέας δέν άρζειτα στον τίτλο του ίπότη. Θέλει νά γίνη μαρζήσιος.
 — Μαρζήσιος;
 — Ναι, μά τίς βροντές του Θεού, όπος λέει κι' ό φίλος μου, ό γενναίος Φερουζιλιάς, Μαρζήσιος του Βάζα.
 Ό Ρογήρος χλωμάσει.
 Τά μάτια του άστραφαι.
 — Μαρζήσιος του Βάζα; τραίσιε σφραγηνένος. Καί πός είνε δυνατόν αυτό;
 — Θα έλπεντζάνετο μ' ένα βασιλικό διάταγμα, όταν ό πρην γραμματέας καί νιν ίπότης θα γινόταν σέζγος της Λευκής Βάζα.
 Το χέριμα ήταν ρομερό. Ό Ρογήρος κλονίστηκε καί έπεσε σ' ένα κήθιομα άναστενάζοντας, μισολιθόθιος.

Ό Μαθουρίνος βλέπεντάς τον σ' αυτή την κατάντια, άρχισε νά στηθοχτυπιέται.
 — Ά! τί τρολιόζω που είμαι! φώναζε. Γιατί νά του τό πώ έτσι άπότομα; Τι σού είνε άλήθεια αυτόι οι νέοι. Ούτε καρδιά έχουν γερή, μά ούτε καί στομάχι, διάβολο.
 Ό Ρογήρος όμως ήθε γήγορα στις αίσθήσεις του.
 — Για τό Θεό, ίποζομη, του φώναζε τότε ό Μαθουρίνος. Κράτα, παιδί μου, την καρδιά σου. Δέν χάρησε άκόμα τό πίν. Καί μά τον άγιο Μαθουρίνο του Γουαίνα, τό σεπτό πάτρωνά μου, θα κερδίσι με την ίπότη. Κουράγιο...
 Ό Ρογήρος άναστενάξε πάλι καί ειπε μ' άπελπισία:
 — Άλλοίμιο!... Χάθησαν όλα... όλα!
 — Όχι, τέκνον μου, δέν χάρησε τίποτε άκόμα.
 — Η Λευκή δέν μ' άγαπά.
 — Σ' άγαπά. Σέ λατρύει. Σέ περιμένε πάντα, πάντα σάς σκεφτότανε, πάντα σάς όνειροπολούσε. Καθισμένη στο παράθυρο της κήτταξε πάντα τό δρομο καί ψυθόριζε τόνουμά σας.
 — Άδύνατον, πάτερ μου.
 — Δυνατότατον, τέκνον μου.
 — Ποδ τό ξέρετε;
 — Μοϋ τόπε παιδί μου, άπάντησε ό Μαθουρίνος. Μοϋ τόπε ή ίδια.

— Πότε; ρώτησε μ' άγωνία ό Ρογήρος.
 — Σήμερα τό πρωί. Πήιν από μά θορα.
 — Άστε άρνετα νά παντρηθεί τό γραμματέα του Κοντοστατίου; ρώτησε ό Ρογήρος, του όποιο ή άγωνία μεγάλωνε όλοένα.
 — Είχε σφραγισθεί στο γάμο αυτό, του άπάντησε ό δόν Μαθουρίνος, αλλά τό έκανε από την άπελπισία της.
 — Βλέπετε λοιπόν, πάτερ μου, φώναζε μ' άπόζομη, Βλέπετε!... Αφού έδωσε τη σφραγισθεί της, όλα χαθήσαν για μένα!...
 — Μά άφρησε μέ νά τελειώσω, παιδί μου!... Έδωσε τη σφραγισθεί της, γιατί ένόμιζε πός την είχε ξεχάσει!...
 — Νά την ξεχάσω!... Έγώ!... Ό, μεγάλε Θεέ!

— Μά γιατί άφρησε, παιδί μου, καί πέφασαν τρία όλόζωρα χήρια, χωρίς νά της δώσις καθόλου είδήσεις σου; Αυτό ήταν μεγάλη άπορησία εκ μέρους σου...
 — Μά πός νά της δώσω είδήσεις μου, τί στιγμή που δέν ήξερα σε ποιά μέρος της Γαλλίας βρισκόταν ή δεσποινίς Βάζα; Το μόνο πρόσωπο που θα μπορούσε νά με πληροφορήσει σχετικώς, ή δούκισσα Λορζεστόν, είχε φήσει άπ' την Άγγλία.
 — Τίλος πάντων, είνε ό έφημέριος, καί καί ήρθεζ, όλα μορσόν να διασθοθούν. Τορα ή Λευκή άπέλοστατα, δέν θα κήρη τίποτε άλλο, παρά ν' άναζήσει τό λόγο της.
 Ό Ρογήρος, άκούοντας τά λόγια αυτά, έτρε μεσ' στις λευκά του χήρια, τα πυρκα χήρια του έφημέριου καί τά έσφιξε μέ θέρμη, ενώ τον καττόσε με άγωνία:
 — Είμαι βέβαιος, πάτερ μου, γ' αυτό που μοϋ λές;
 — Βεβαίωτατος... Είμαι βέβαιος όπος θα ήμουν άν με ρωτούσις άν ιστορή νά ξεχρησίσο τό ίσπανικό κρασί από τό κρασί της Βορρογουνδίας...

— Καί όμως, ειπε μέ διαταγμό ό Ρογήρος, θα τον παντρενόταν τον άθρολο αυτόν.
 — Ναι, θα τον παντρενόταν για νά συμμορφωθή με την έπιθυμία του δονζός. Μάθε όμως ότι τον μισεί θανάσιμα... Έσένα σιλόζωζέτα διαρκώς καί για σένα πάντα μοϋ μιλαει καί μοϋ λέει: «Όχι! ό Ρογήρος δέν μπορεί ποτέ να φανή άπιστος... Άγωνίζετα καί κινδυνεύει για τη βασιλιάσά του... Άν δέν αντέβαινε αυτό, ή θα μου έγραφε ή θάρροζοτα νά με βρη.» Τελοσπάντων, άγαπητέ μου ίποζομη, σε λατρύει... Μά ό άρχιερός αυτός ό μάγιορος μάς κήνει να περιμένουμε πολέ...
 Καί λέγοντας τά λόγια αυτά, ό δόν Μαθουρίνος έτρεξε πρός τό παράθυρο καί φώναζε πάλι τον Άμαδι. Ό Ακόλοθος, ό όποιος άγαπόσε τον έφημέριο, έτρεξε άμέσως.
 — Έ, λοιπόν, τον έρώτησε εκείνος, τό γεμια τί γίνετα;
 — Ό μάγιορος, σεβασμιώτατε, μοϋ ειπε πός θα είνε έτομο σ' ένα τέταρτο.
 — Σ' ένα τέταρτο!... Ά, μά τον άγιο Βιλλιβρόδ, ξέρετε τί είνε ένα τέταρτο;
 — Κοινά σε μά θοράα κήρια, πάτερ μου, άπάντησε ό Άμαδις, τό τέταρτο είν' ένα δευτερόλεπτο, στο τραπέζι είν' ένα λεπτό, στον άμβωνα ένας χήνος καί στη φιλιαζή ένας αλόν.
 — Είδες τί διαβολόπαδο είνε, ειπε ό έφημέριος γνωρίζοντας πός τον Ρογήρο.

— Το βρισκο άξιαγάτητο, άπάντησε ό ίποζομης.
 — Μη τό λές αυτό δυνατό, Ρογήρο!... Αυτός ό μικρός που βλέπει εδω με τό άρελέξ υφρος καί με τά μεγάλα άδολα μάτια, είνε ό χειρότερος γνωκαθής που μορεις νά φαντασθής. (Ακόλουθει).

— Σας περιμένε πάντα, πάντα σας σκεφτότανε, πάντα σας όνειροπολούσε...

